

eP Primera fila **ICULT**

Coquetejos amb la dama de negre

Jugant amb la mort

El mag George Grimmond, que executa el truc de la bala.

Dos espectacles de risc extrem coincideixen aquest mes de febrer als escenaris catalans

Un home atraparà una bala amb les dents a Badalona, i a Girona girarà la perillosa roda de la mort

MAURICIO BERNAL
BARCELONA

Està considerat un dels números més perillosos en el món de la màgia: atrapar una bala amb les dents. El llibre *Twelve have died*, publicat el 1986 pel mag nord-americà Ben Robinson, documentava els casos de 12 il·lusionistes morts fins aleshores a l'escenari intentant fer-lo. El

2005, a Sud-àfrica, va morir el número 13. Als mags els agrada dir que és un número maleït. Harry Houdini va morir sense dur-lo a terme: li feia por. Pocs s'atreveixen amb el truc. D'aquest calibre són els antecedents que embolcallen la presentació del mag porto-riqueny Reynold Alexander a la 19a edició del Festival Internacional de Màgia Memorial Li Chang, aquest febrer a Badalona. Al Teatre Zorrilla, Alexander es posarà davant una Magnum 357. Després, en un moment donat, demanarà que li disparin; i senyores i senyors, atraparà la bala amb les dents. O no.

Potser perquè els planetes estan alineats en una combinació màgica mortífera, també aquest febrer i també a Catalunya els germans colombians Carlos i Robinson Valencia, The Flyers Valencia, es presenten a Girona, al Festival Internacional del Circ Elefant d'Or, amb un altre número de categoria horripilant: la roda de la mort. No s'anomena així perquè sí. S'anomena

així perquè la dama hi ronda. Passos en fals han acabat amb llargues temporades a l'hospital. El Cirque du Soleil té la seva pròpia, i els experts la consideren un dels seus números més perillosos. Dos homes sense protecció pujats a un artefacte giratori. Dues cistelles a cada extrem. La fan girar amb el cos, cada vegada més ràpid segons avança l'espectacle. Salten, es deixen caure, canvien de cistella. I es burlen constantment de la vella dama.

TRAGÈDIA A L'ESCENARI // «És superperillós», remarca Alexander per telèfon. A començaments de segle, el mag porto-riqueny era conegut al

El llibre 'Twelve have died', de Ben Robinson, repassa el final fatal de 12 mags executant el truc del projectil

seu país pels números extrems –la tortura xinesa o escapar-se de la camisa de força amb la soga en foc–, i un dia el va conquerir el convenciment que l'únic que li quedava per fer era el número de la bala. «El meu públic estava acostumat als reptes perillosos, així que vaig decidir fer l'acte més perillós de tots». Era l'any 2008. L'escenari, el Teatro de Bellas Artes de Puerto Rico. El record del 13è mort encara era fresc, però ja no hi havia marxa enrere. L'Alexander se'n va sortir, i després va fer el número dues vegades més, a la televisió del seu país el 2012 i en una vetllada a la República Dominicana uns mesos més tard. Des d'aleshores no l'ha tornat a fer. «No és una cosa que facis cada nits», diu. La seva amistat de molts anys amb Enric Magoo, organitzador del festival badaloní, l'ha persuadit de fer-lo una altra vegada.

El cas més famós i més ben documentat d'un mag mort intentant fer el truc de la bala és el de Chung Ling Soo, el 23 de març de 1918 al

Reynold Alexander
MAG

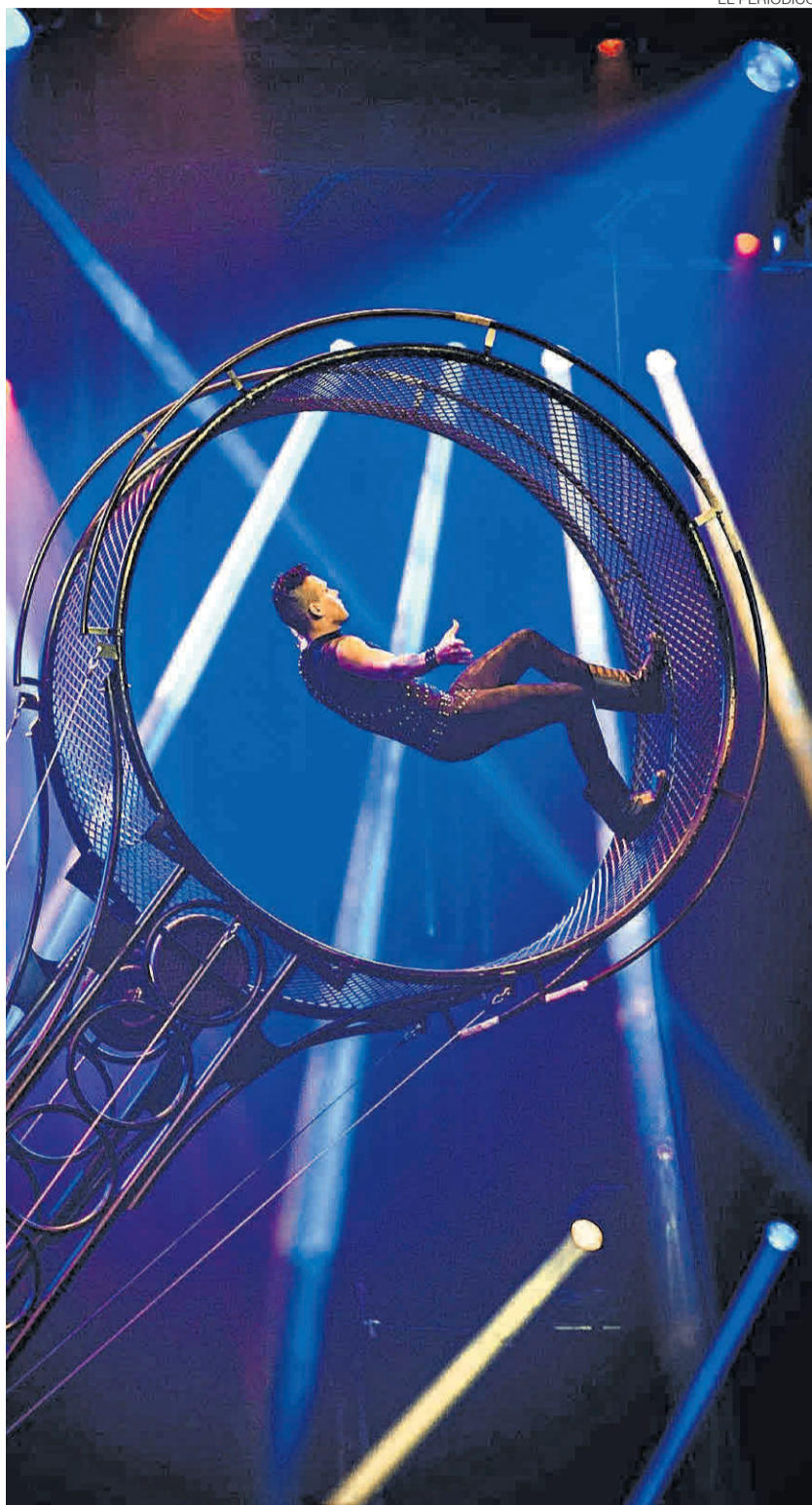
«El meu públic estava acostumat als reptes perillosos, així que vaig decidir fer el més perillós de tots»

Robinson Valencia
MEMBRE DE THE FLYERS VALENCIA

«El meu germà va caure una vegada, va caure des de sis metres i d'esquena, però per fortuna no li va passar res»

Wood Green Empire, al nord de Londres. Ling Soo no va atrapar la bala amb les dents; en canvi, va morir. Les cortines es van tancar. Es va especular amb la possibilitat d'un homicidi, ja que l'encarregat de disparar era l'agent del mag, embolicat en una aventura amorosa amb la seva dona, però la policia va tancar el tema amb un dictamen de mort accidental. Alexander lamenta no haver fet el truc el 2018, per commemorar el centenari del mort més famós del número de la bala, però no massa, perquè no era a Ling Soo a qui volia retre homenatge la primera vegada que va provar el sabor d'un projectil, sinó al mag Houdini, que mai va tenir el coratge de mastegar el plom d'una bala acabada de disparar.

SENSE XARXA DE SEURETAT // Els germans Valencia són experts reconeguts en l'art de la roda més perillosa: la de la mort. Tercera generació d'una estirp de circ, van començar a jugar des de molt petits amb el que tenien a mà, un trapezi per aquí, una roda de la mort per allà. Als 14 anys es van dedicar a entrenar seriosament, es van tornar especialistes en la roda i pocs anys després van emprendre sengles carreres internacionals: Carlos al Circ Nock de Suïssa i Robinson al Cirque du Soleil. Sempre a la roda de la mort. L'any passat van decidir ajuntar-se i crear la seva pròpia companyia, The Flyers Valencia, el número estrella de la qual, per descomptat, gira entorn d'aquest artefacte amb cognom fosc. ¿És possible que s'anomeni així perquè algú ha perdut la vida jugant entre els seus ferros? «Tinc entès que han mort dues persones a l'escenari», diu

► Un dels germans Valencia, a la roda de la mort.

més convidats

FESTIVALS ► MÀGIA A BADALONA, CIRC A GIRONA

Dues cites amb artistes internacionals de nivell

El mag Reynold Alexander presentarà el seu número *Bullet catch* en el marc del Festival Internacional de Màgia Memorial Li Chang els dies 23, 24 i 25 de febrer. Al cartell del festival figuren també el mag bufó Isaac Jurado, el jove talent gallec Dani Polo, el duo còmic Los Taps (que, segons el cartell, combina la màgia amb «uns canvis de vestuari espectaculars») i el francès Néstor Hato, així com la maga xinesa Huang Zheng, triomfadora en nombrosos festivals. A la gala del 25 de febrer s'entregarà el premi Li Chang al mag més votat pel públic.

El Festival Internacional del

Circ Elefant d'Or, que tindrà lloc del 14 al 19 d'aquest mes, congrega 80 artistes d'una dotzena de països; amb 30.000 assistents en l'última edició, s'ha convertit en un dels cinc festivals de circ més importants del món. Entre els convidats destacats d'aquesta vintena edició figuren el National Circus of Pyongyang, la companyia de Mongòlia Mystery of Gentlemen, el trapezista rus Denis Degtyarev i la Fujian Acrobatic Troupe de la Xina. Al festival també estan convidades companyies del Brasil, Etiòpia, els Estats Units i Xile.

Robinson, que recorda que és un acte sense xarxa de seguretat. «No hi ha espai», diu. «La roda sortiria de l'envelat».

«L'acte gira entorn d'un aparell de vuit metres i 600 quilos de pes. A cada extrem hi ha dues rodes de dos metres cadascuna i dins de cada roda hi som nosaltres. Al centre de l'estructura hi ha un eix que li permet girar 360 graus. La fem girar. Fem salts, girs, acrobàcies, inversions de cistella a cistella i al final un salt mortal». Robinson explica que la clau de tot això, l'ingredient fonamental que pot desembocar en un pas en fals i una caiguda –és a dir, el que més cuiden una vegada que la roda està girant–, és la velocitat. «Si en el moment que el meu germà ha de saltar jo li canvio la velocitat, el més segur és que caigui. És una feina de dos, de coordinació. Depenem l'un de l'altre».

MUNICIÓ MARCADA // El soroll que produeix el tret d'una Magnum 357 en un lloc tancat pot crispar molta gent. Ho sap bé el mag Alexander. Hi ha gent que durant la preparació del número no pot suportar l'angoixa i surt de la sala. Gent que plora. «I per descomptat, gent que pensa que és mentida», diu. «Però jo dic: no val la pena arriscar la vida i que després el públic pensi que és una mentida. Així que prenc mesures». Mesures: algú del públic examina el revòlver. La bala està marcada, tant el plom com el casquet. Es posa un vidre entre el revòlver i el mag perquè es trenqui amb el tret. «Quan atrapo la bala amb la boca es pot identificar que és la mateixa bala, deformada pel tret. A la pregunta primordial de per què un home voldria per voluntat pròpia fer una cosa en la qual d'altres han perdut la vida abans que ell, respon amb facilitat: «És el que faig».

HEMEROTECA D'INTERNET // La relació de caigudes greus i menys greus a la roda de la mort està disponible a la caòtica hemeroteca d'internet, i el que crida l'atenció no és tant l'inventari de mesos passats fora dels escenaris o el nombre d'ossos trencats per caiguda, com el fet que en gairebé tots els casos els protagonistes són llatinoamericans. «Sí, és així», diu Valencia. «Ens anomenen els llatins bojos». Diu que ell mai ha caigut, però el seu germà sí: «Una vegada, per un error mecànic a la roda. Va caure des de sis metres i d'esquena, però per sort no li va passar res. És un número arriscat».

L'home de la foto de l'esquerra és George Grimmond, mag britànic mort el 1985 que va fer el truc de la bala més de 100 vegades. Ben Robinson, l'home que va documentar les 12 morts a l'escenari, també forma part d'aquest club de la gosadia, tot i que mereix ser subratllat que la primera vegada que el va fer la seva nòvia acabava de deixar-lo i estava deprimid, i en el fons no li importava gaire morir. Però va sobreviure. ≡

i dees

Lucia
Lijtmaer

La gangrena de l'amor

Reclinada sobre un coixí, dins d'una vitrina, el rostre d'una dona mira cap a un costat. Té els cabells solts, les cames lleugerament doblegades, els braços estirats i amb els dits sembla estrènyer el coixí. Els cabells solts li arriben gairebé fins a la cintura i els flocs semblen serps. Però no és la figura d'una medusa, sinó una Venus: té la cara relaxada, els llavis vermells i porta un collaret de perles. És la Venus de Medici, creada per **Clemente Susini**, i el que crida més l'atenció és que és un model anatómic. El cos bonic, els ulls, que semblen exhibir la brillantor després de l'èxtasi, el cutis enrojolat: tot amaga el que realment és, una capsula de vísceres i òrgans. La dona nua és un joc de peces artesanal.

Això descriu la protagonista de la novel·la d'**Elena Stancanelli** *La mujer desnuda*. Ella, l'Anna, incapaç de seguir endavant després d'una ruptura sentimental, s'obsessiona amb La Otra, la nova amant de la seva parella, a qui anomena Perro –simplement perquè té un gos, sense més ni més.

Perro ho té tot; Perro és una capsula de sorpreses, com la Venus de Medici; Perro és tot el poder

Quan una parella acaba, diu Elena Stancanelli, no pots tornar a ser qui eres

que li ha sigut arrabassat. I l'Anna pateix, delira, s'humilia i, per damunt de tot, s'autodestruïx, incapaç de moure's d'aquest lloc que és el final d'una parella.

Quan una parella acaba, diu **Stancanelli**, no pots tornar a ser qui eres abans. Trencar implica desmembrar, arrencar, destrossar pell i ossos. Les simbiosis s'acaben, i alguna cosa ha de morir per poder seguir endavant. Potser la novel·la és, abans de tot, el més honest possible: no hi ha res tranquil o plàcid al final de l'amor. **Stancanelli** ho explica exactament com se sent: la bogeria i el dolor s'instal·len amb la lucidesa de les místiques, de les il·luminades. És per això que qui insisteix en ruptures asèptiques i civilitzades probablement es trobi quan passi el temps amb una versió més aterridora que la Venus de Medici: el que no s'engega amb dolor s'acaba podrint. I tots sabem que cap bona història sorgeix d'una gangrena. ≡